

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Σε μια χώρα μακρινή...

Πριν από κάμποσα χρόνια ήταν μια εταιρία η $4\Delta + 5\text{H} = 9\text{Z}$ που παρασκεύαζε διάφορα ζουμιά. Για να ακριβολογούμε, οι εργάτες της εταιρίας τα παρασκεύαζαν. Τα αφεντικά τους έγιναν οι πιο πλούσιοι της χώρας.

Αποφάσισαν, που λέτε, τα αφεντικά να μεταφέρουν κάποια εργοστάσια σε μια διπλανή χώρα όπου οι εκεί εργάτες θα παρασκεύαζαν τα ίδια ζουμιά. Τότε οι εργάτες των εργοστασίων που θα έκλειναν αντέδρασαν και μαζί τους και η κοινωνία ολόκληρη. Γέμισαν οι δρόμοι με αφίσες που καλούσαν τους κατοίκους της χώρας να μην αγοράζουν τα ζουμιά της εταιρίας.

Μέσα σε τρεις ώρες δεν υπήρχε καμία τέτοια αφίσα κολλημένη σε κολώνα ή τοίχο. Φρόντισαν τα αφεντικά πληρώνοντας εργάτες να ξηλώσουν τις αφίσες που καλούσαν σε συμπαράσταση σε κάποιους άλλους εργάτες που θα έχαναν τη δουλειά τους.

Λεβέντες σωστοί τα αφεντικά. Μα και οι εργάτες; Περίμεναν ο Γολιάθ να νικήσει τον Δαυίδ; Λίγη Παλαιά Διαθήκη δεν είχαν διδαχθεί στο σχολείο; Τηλεόραση τη μεγάλη εβδομάδα δεν είδαν ποτέ;

Ευτυχώς, μας φύλαξε ο μεγαλοδύναμος και στη χώρα μας δεν έχουμε τέτοια αφεντικά.

Η εταιρία καλόζησε και αναπτύχθηκε και έφτιαξε κι άλλα ζουμιά, χιλιάδες τόνους από τότε.

Παιδιά όμως δεν έφτιαξε. Μόνο τέρατα έφτιαξε, άγρια και γλοιώδη που έβρισκαν ευχαρίστηση στο να ξεφτιλίζουν και να βιάζουν απροστάτευτους ανθρώπους, Γιατί αυτά τα τέρατα ήταν και χέστες. Φρόντιζαν πρώτα να εξουδετερώνουν τα θύματά τους, γιατί φοβούνταν τις αντιδράσεις τους, και μετά να κάνουν πως είναι τέρατα-νταήδες.

Τα παιδιά-τέρατα έκαναν παρέα μόνο με όμοιούς τους. Πήγαιναν σε διάφορα φιλανθρωπικά γκαλά όπου πολλές φορές σύχναζαν και βιαστές, παιδεραστές, υπουργοί, βουλευτές, εκπρόσωποι του μεγαλοδύναμου, καθηγητές πανεπιστημίου, τοκογλύφοι, πρώην αγωνιστές του κώλου, ιδιοκτήτες ομάδων, εφοπλιστές, καταξιωμένοι ηθοποιοί και σκηνοθέτες, επιχειρηματίες-κρατικοδίαιτοι και μη-μεγαλοδικηγόροι,

δικαστές, έμποροι ναρκωτικών και ελπίδων-ναρκωτικό είναι κι αυτή κάποιες φορές-και γενικά όλοι όσοι συνιστούσαν τον λεγόμενο «εθνικό κορμό».

Ευτυχώς, μας φύλαξε ο μεγαλοδύναμος και στη χώρα μας δεν έχουμε τέτοια παιδιά-τέρατα ούτε τέτοιου «εθνικού κορμού».

Στη χώρα αυτή τη μακρινή συνέβαιναν και πολλά άλλα αποτρόπαια συμβάντα και εξωφρενικά περιστατικά.

Μέσα σε δύο χρόνια μια φοβερή αρρώστια σκόρπισε το θάνατο σε 25.000, ηλικιωμένους κυρίως, αλλά κανένας κυβερνητικός δεν συγκινήθηκε ούτε και σκέφτηκε πως φέρει κάποια ευθύνη.

«Την έστειλε ο μεγαλοδύναμος», έλεγαν οι κυβερνητικοί.

«Ο μεγαλοδύναμος θα μας σώσει», έλεγαν οι εκπρόσωποί του μεγαλοδύναμου.

«Για να το λένε και οι μεν και οι δε, δεν μπορεί, έτσι θα είναι», έλεγαν οι κάτοικοι της χώρας.

Έτσι, συνέχιζαν να αγοράζουν πλοία και αεροπλάνα για να παίζουν πόλεμο με τους γείτονες που κι αυτοί αγόραζαν πλοία και αεροπλάνα για τον ίδιο λόγο.

Αγόρασαν τόσα πολλά αεροπλάνα και μετά έψαχναν να βρουν τη μίζα τους, γιατί αυτές οι πολεμικές μηχανές, όπως και όλα τα άλλα μηχανοκίνητα οχήματα, δεν παίρνουν μπρος χωρίς μίζα. Κι έτσι θα ζούσαν καλά και με παιχνίδια πολεμικά αυτοί και τα τρισέγγονά τους.

Μετά πήραν κόσμο πολύ για να κάνουν τους εκπροσώπους του μεγαλοδύναμου και μετά πήραν κι άλλους, τους έντυσαν σαν αστακούς, τους έδωσαν κι άλλα οχήματα, πιο μικρά για να παριστάνουν τα όργανα. Και σ' αυτά τα οχήματα έψαχναν για τη μίζα τους.

Όχι, γιατρούς για την κακιά αρρώστια δεν πήραν, ούτε νοσοκόμους, ούτε νοσοκομεία έφτιαξαν. Τα θεώρησαν αχρείαστα γι' αυτό και έκλεισαν και κάποια από αυτά που υπήρχαν.

Άφησαν και κάποια να τα χρησιμοποιούν οι ίδιοι και οι δικοί τους σε μια δύσκολη ώρα. Αυτή τη δύσκολη ώρα πάντα την σκέφτονταν σε εκείνη τη μακρινή χώρα, γι' αυτό και τον παρά τους τον είχαν φυλαγμένο σε άλλες χώρες, πιο μακρινές. Λέγεται πώς ήταν τόσοι πολλοί αυτοί που σκέφτονταν τη δύσκολη ώρα που τους είχαν γράψει και σε λίστες μυστικές που τις κρατούσαν οι κυβερνητικοί στα συρτάρια τους.

Ευτυχώς, μας φύλαξε ο μεγαλοδύναμος και στη χώρα μας όποτε πέφτει η κακιά αρρώστια έχουμε απ' όλα. Και γιατρούς και νοσοκομεία και φάρμακα και εμβόλια και κρεβάτια και δεν πεθαίνει κανένας, όπως σε μια ακόμη πιο μακρινή χώρα που το όνομά της μοιάζει με Κουβά. Άκου Κουβά!

Μετά, στη μακρινή αυτή χώρα ήρθε μια άλλη αρρώστια, η ακρίβεια.

Οι κάτοικοι πεινούσαν, κρύωναν διψούσαν, δεν είχαν να ντυθούν ούτε να ποδεθούν.

Για να τα ξεχνάνε όλα αυτά, τυλίγονταν με φλοκάτες, γέμιζαν μαντίλια με ζάχαρη και τα έγλειφαν, βλέποντας στην τηλεόραση διάφορα θεάματα.

Μάγειρες να μαγειρεύουν, και τους έπεφταν τα σάλια, ανθρώπους να συναγωνίζονται μέσα στα έσχατα και τις λάσπες, και ένιωθαν όμορφα στις φλοκάτες, χορευτές με ταλέντο να λικνίζονται, και ευφραίνονταν το μέσα τους.

Όταν ο πλανήτης συμπλήρωνε μία περιφορά γύρω από το άστρο του, οι κυβερνητικοί, με τα λεφτά των κατοίκων, πλήρωναν κάποιους για να τους το θυμίζει τραγουδιστά.

Οι κυβερνητικοί μοίραζαν μισό κουλούρι στον καθένα, τρία κουταλάκια του γλυκού νερό, ένα τάμπλετ, μικρά παγουρίνα και μεγάλες μάσκες για κάθε χρήση. Ύστερα πήγαιναν ταξίδια, σε βουνά, σε θάλασσες, με ποδήλατα με ελικόπτερα, με αεροπλάνα. Όμως δεν ξεχνούσαν να διατυμπανίζουν πως η πλεονεξία είναι αμάρτημα και η ολιγάρκεια προσόν μεγάλο.

Ευτυχώς, μας φύλαξε ο μεγαλοδύναμος και στη χώρα μας δεν ζούμε τέτοιες καταστάσεις.

Από όσα μαθεύτηκαν, γιατί τα νέα ταξιδεύουν δύσκολα από μια μακρινή χώρα, οι κάτοικοι εξαγριώθηκαν με όλα αυτά γιατί κάποια στιγμή ο κόμπος έφτασε στο χτένι, και τον «εθνικό κορμό», τον πήρε και τον σήκωσε.

Ευτυχώς, μας φύλαξε ο μεγαλοδύναμος και στη χώρα μας, αν ποτέ συνέβαιναν αυτά, θα ξεσηκωνόμασταν πριν ο κόμπος φτάσει στο χτένι. (;)